

saadant at Manden umulig kunde finde Behag i at være der eller udholde Livet der.« Men hvad om man ved at gaa et Skridt endnu dybere i sine Undersøgelser kom til det Resultat, at Hustruen først var bleven til den daarlige Husmoder og Hustru, fordi Manden havde gjort hende ulykkelig ved f. Ex. at være hende utro eller ved en anden lille mandlig Skrøbelighed? Tro mig, Sat. S., det er haardt at tælle sine Servietter og Duge med Interesse under Byrden af en stor Sorg eller Nedværdigelse, og tro De mig, det er heller ikke let at møde Fornærmeren med et mildt Ansigt og venlige Ord, naar Hjertet bløder under den største Fornærmelse, den ene Ægtefælle kan tilføje den anden. Gud ved, hvor venlige de Svar blev, som Hustruen fik af Manden, om hun havde forbrudt sig paa en lignende Maade mod ham! Og naar Manden svirer og spiller de Penge bort, som Konen skulde gjøre Hjemmet hyggeligt med: hvorledes skal hun da kunne gjøre det hyggeligt? Jeg kjender ganske vist de Kvinder, der holde Hovedet oppe og forsøge at dække Sorgen og Skammen for Omverdenen, men dem regner jeg for noget nær Helgeninder; man kan beundre en saadan, men man har ingen Ret til at forlange, at alle Kvinder skulle have lige overmenneskelige Kræfter; de er nu engang Mennesker.

Jeg husker nok, at der en Gang, da Kvindens ægteskabelige Stilling var under Debat, blev sagt i Rigsdagen, at Kvinden var Skyld i de fleste ulykkelige Ægteskaber. En dristig Paa-stand, naar man tænker paa, at tre af de værste Skjær, Ægteskabet strander paa, ere Drik, Spil og Utroskab, og der er vel næppe nogen, der vil benægte, at i disse tre Retninger synder Manden oftere end Kvinden; men jeg havde dog ikke troet, at denne Ytring, forhøjet til at Kvinden *altid* er Skyld i ulykkelige Ægteskaber, skulde blive gjentaget vel overlagt; skjönt, *vel overlagt*, hvad kunde man vente sig, naar ikke en af de i Rigsdagsforsamlingen tilstedeværende Mænd tog til Gjenmæle i et lille Forsvar for Kvinden? Havde man spurgt det ærede Rigsdagsmedlem om, paa hvad Maade han mente, at Kvinden var Skyld i de daarlige Ægteskaber, var Svaret utvivlsomt blevet: ved Sjuskeri. — Men tænke disse Kvindens Anklagere paa, at er der noget Arbejde i Livet, der fordrer et glad og ligevægtigt Sind, da er det ikke de store Arbeider, men de tusinde smaa Gjerninger, hvorved en Kvinde gjør Livet hyggeligt i Hjemmet?

(Fortsættes),